

PROVJETRAVANJE

Iako je Sreski zadružni savez u Vinkovcima već odavno bacio bukvar iz ruku, on još bukvalno shvata uredbu o vezanim cijenama. Svu stoku otkupljenu po vezanim cijenama držao je u svo- me dvorištu zavezanu pod ve- drim nebom. Pošto se stoka propisno izluftirala, bio bi red da i Savez savjesno provjetri svoje pojmove o trgovanju.

POPARA I SALATA

Iz Dalmacije stižu izvještaji da tamo prijeti velika opasnost od poplave, pošto je po vezanim cije- nama već otkupljeno blizu dva i po miliona litara vina, a nikako ne stižu dispozicije. Nadležni, međutim, tvrde da ustvari ima- ju gotove dispozicije, ali za — sirće; i čim vino „procvjeta“ poslaće naloge za raspodjelu pri- rodnog vinskog sirćeta, koje je dušu dalo za salate u nastupa- jućoj sezoni. Da li, samo, ide sa- lata uz poparu koju sebi kuvaju distributeri?

OKOVANI PROMETEJ

Ravno 100 vagona kukuruza, otkupljenog u Odžačkom srezu po vezanim cijenama, zadesila je sudbina okovanog Prometeja: kukuruz je nemilosrdno priko- van za magacne Sreskog saveza i nikako ne može da se otkaçi od njih. Da je kukuruz mitolo- ško biće savezu bi se moglo uze- ti u obzir to što nema pri ruci knjige starostavne. Međutim, po- što to nije slučaj, dovoljno je da prelista savremene knjige distri- bucije, ukoliko i on nema oko- vane ruke.

MADJIONIČAR

Preporučite se zadružnim ot- kupnim preduzećima da ne uzi- maju u službu kao nakupce pen- zionisane mađioničare, opsenare, ili fakire, jer im se može desiti još i veće hokus-pokus iznena- đenje nego zadrugi u Donjem Žepsku. Ova je otkupila sedam jaganjaca i jednu kozu po veza- nim cijenama i otposlala za Vra- nje. Ali, pašto je njen nakupac bio amater mađioničar, to je pošiljku pretvorio u šest jaganja- ca i jednu ovcu.

Još veći trik bi bio da su po- slata jaja pa da u Vranje stigne kamen bjelutak za piljke. Ali to će valjda biti kad se nakupac is- trenira u mađioničarskoj vještini.

TEŽ

BILO PA PROŠLO

— E, lijepa bješe ova moja magaza! Dok se napolju svijet zn ošio, za mene je u magazni bila debela ladovina...

ZA INTENZIVNIJU PROIZVODNJU JEDNOG VAŽNOG ARTIKLA

U trgovanju po veza- nim cijenama opaža se prilliv svih seljačkih proizvoda. Prillivanje negdje dovodi čak i do preliivanja.

Sreski zadružni savez na Ubu raportira da nema više gdje da smje- sti kupljene količine ku- kuruza. Neki građani su to razumjeli na svoj način, pa nikako ne na- puštaju stanove — da im se slučajno ne useli u spavaću sobu koji va- gon kukuruza.

Samo jedan artikal slabo se javlja u novom načinu trgovanja, a to su — dispozicije. Traž- nja je velika, a ponuda mala. Često je lakše ot- kupiti ptičije mlijeko nego upecati dispoziciju srednjega kvaliteta.

Svi koji imaju posla s kukuruzom zahtijeva- ju da se već jednom prizovu pameti oni što kočje proizvodnju dispo- zicija. Tu bar nije po- trebno ni okopavanje ni zalijevanje — ali treba nekoga prodrmusati.

M.

SEZAME, otvori se!

— Imamo nepotrebne kuglične ležaje.
— Kad su ležaji, neka leže!
— Šta da radimo s ovim rezervnim di- jelovima?

— Pa zašto se zovu „rezervni“? Neka ostanu u rezervi, mogu kad-tad zatrebati!
— A sa ovim građevinskim materija- lom?

— Da gradimo, nego šta, — ako ne sad, a ono kroz koju godinu! Treba i na bu- dućnost misliti.

— Magacin broj tri pun je nepotrebno- g tehničkog materijala.

— Nepotrebno? Kako nepotrebno? Još kako je on potreban! Zar da smanju- jemo obrtna sredstva? Neka ga na spi- sku — nećemo valjda ostaviti magacin da zvrji prazan!

... Sluša sve to evidencija, pa se mršti. Ispočetka se upliće u razgovor kao savje- todavno:

— Kuglični ležaji potrebni su preduze- ću tom i tom, a rezervni dijelovi onom i onom!

— Ama ne, pobogu, mi smo zaduženi, sve je proknjiženo u spisku. Tu su rubri- ke: redni broj, naziv i vrsta materijala, vrijednost, količina i primjedba.

— I sve su baš popunjene?
— Sve, osim posljednje.

Evidencija ima veliku olovku i u ru- brici „Primjedba“ upisuje svoje primjed- be. Posljedice su: utovar, istovar... Po- laze na put i betonsko gvožđe i dizalice, i zaboravljene mašine, pa čak i reparaci- jice iz prvog svjetskog rata.

Bila su vremena kad je evidencija, u prevodu, značila: fижoka. Fижoka nad ko- jom se blaženo dremucka u očekivanju prvog u mjesecu. A ono što se drži u fiјo- ci, „drži se u evidenciji“. Otkad je nestalo onoga dremeža evidencija nema veze sa fiјokama, ali sve više ima veze sa većim objektima, magacinima, na primjer. Naro- čito voli da zakuca na teška, zamandalje- na vrata. Iako je na njima brava dubro- vačka, evidencija raspolaže čarobnom for- mulom: „Sezame, otvori se!“ Škripe šar- ke. Unutra je materijal, razbacan ili pe- dantno složen, sortiran po vrsti i veličini, sa paučinom ili bez paučine. Ustojao se

od magaznaže, ali htio-ne htio mora na čist vazduh.

Uh, a kad se tek evidencija razgoro- padil!..

R. S.

KAD SE UŠI NAPUNE PIJESKOM

Drago Mikec, radnik fabrike „Đura Đa- ković“, pronašao je spravu koja vrši me- haničko punjenje cijevi pijeskom — da bi se lakše savijale. Međutim, taj njegov pronalazak, koji proces punjenja skraćuje od 80 na 10 minuta, nije uspio da skрати i proces ispitivanja samog pronalaska, koji uspješno traje već šest mjeseci. Zbog ta- kve savjesnosti ispitivača pronalazak još nije primijenjen, niti je proces u proiz- vodnji skraćen, ali je zato uskraćena na- grada zaslužnom pronalazaču — dakle, ipak je nešto u-skraćeno.

EPIDEMIČNA POJAVA

Među životnim namirnicama na po- ljoprivrednom dobru „Vukovar“ zavlada- la je epidemija samoubistava. Prvo je diglo ruku na sebe, to jest prokljalo, 4.000 ki- lograma crnog luka, pa je onda tajanstve- no nestalo 55 kilograma bijelog brašna i 25 kilograma oraha. Kad je za ovo čulo devet kalemova konca — tumarnulo je iz oćajanja u svijet.

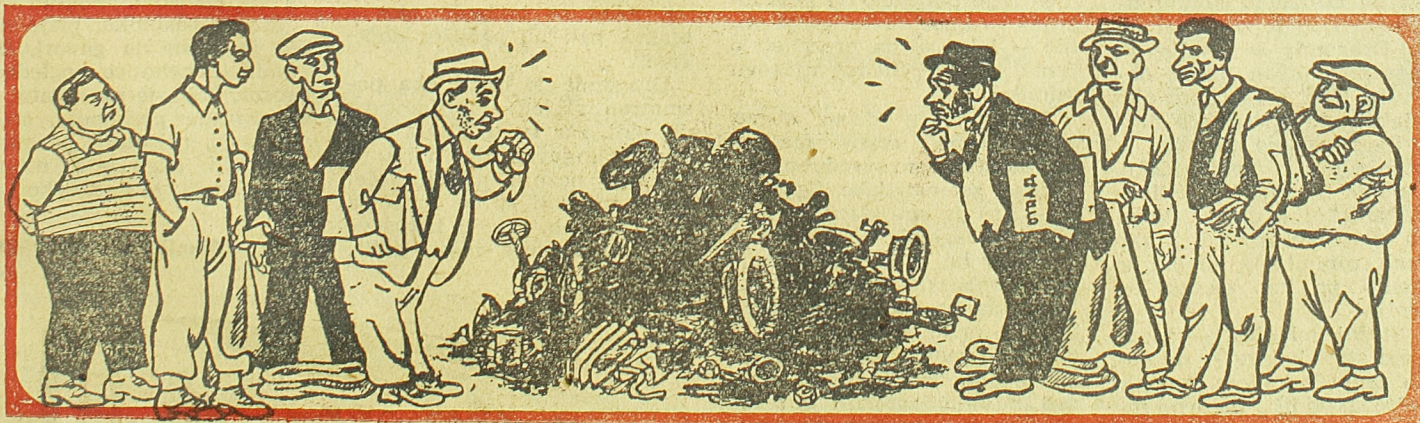
Išezli dišperateri ne ostavljaju za so- bom oproštajna pisma, ali se ipak očekuje da će poljoprivredni stručnjaci ući u trag izazivaču ove epidemije.

O trgovini

KAKVA JE VITRINA, TAKAV JE I ŠEF MAGAZINA.

NE PRIMAJ KUPCE KAO LJE- KOVE: NERADO I PO PREPO- RUCI.

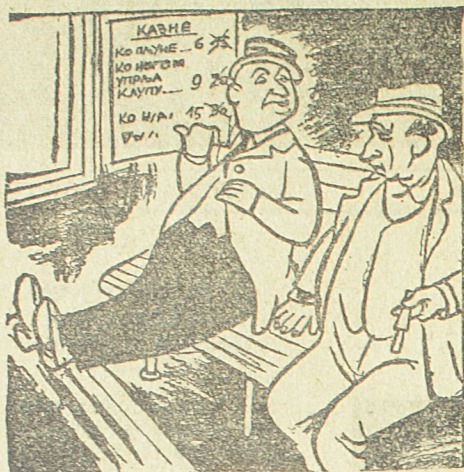
NIKOM UGODITI

— Nije za nas ta starudija, mi uzimamo novo.

— Ne možemo uzeti, jer nije dovoljno staro. Treba sačekati da zarđa.

U VOZU I NA STANICI
(ma gdje u Jugoslaviji)

— Nekad sam za te pare mogao samo da pljunem, a sada mogu još i da stavim noge na klupu...

— Molim vas opomenite ga da ne pljuje!
— Ništa se ne bojte, poznajem ja njega, zdrav je k'o dren!

— Uh, opet sam promašio!..

— Skloni, momče, to lonče — mogu da pljunem u njega!

— Ne mož' u čekaonici, ne mož' na ulici, pa gdje ću onda?

Mali diktator

Italijanski klerikalci počeli su da udaraju poslije izbora u velike bubnjeve. De Gasperi je dao izjavu američkim agencijama, a ministar policije Selba — engleskim. Izjave počinju u imponantnom fašitonu s „ja“ i „mi“, a obrađuju Musolinijeve teme.

Mario Selba se uglavnom osvrnuo na opasnost koja prijete njihovom režimu od onih osam miliona glasača za Demokratski front i iznio kako on zamišlja da tu opasnost suzbije.

Selba se nije mučio da izmišlja nešto novo. To mu nije ni bilo potrebno, pošto je Duče još prije dvadeset i pet godina razradio istovjetan plan. Selba uvjerava da neće da skrene sa utrvjene stazice svoga prethodnika, a ta stazica, uzgred budi rečeno, vodi pravo na milansku pijacu „Loreto“, gdje su Musolinija strmoglavili.

ZABLUDA

Građani Milana, koji su poznati kao napredni — proslavljali su prije neki dan trogodišnjicu oslobođenja grada od fašizma. Ali su izvedeni iz zablude kada je policija pripucala na masu i izazvala krvoproliće.

SPECIJALISTI

Truman je pomilovao dva nacistička špijuna koja su ranije osuđena na smrt. Špijuni su pomilovani tek pošto su dali riječ da će se vratiti u Njemačku i nastaviti isti posao kod Guderijana.

SLOGA

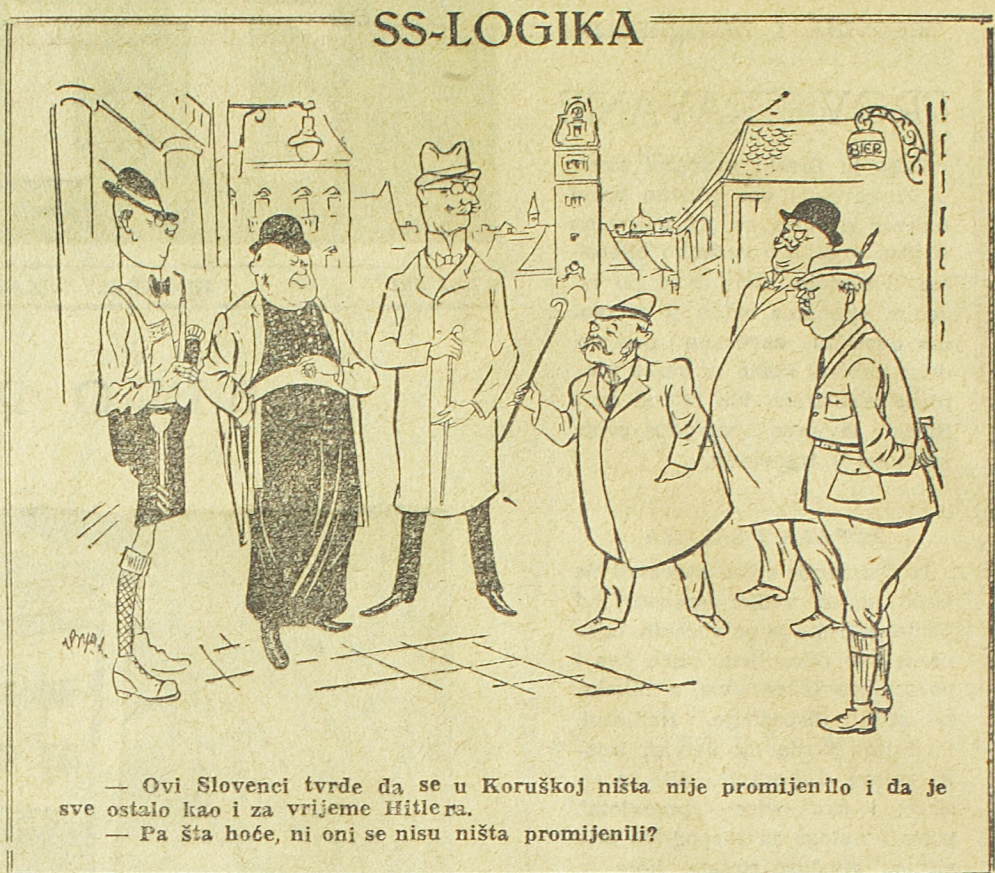
Ratni zločinac Maraca izabran je za poslanika na listi jedne od neofašističkih stranaka.

Zadovoljan rezultatom, Maraca je izjavio da neće izdati vladin program, pošto ni vlada njega nije izdala.

NEZAČARANI KRUG

Razgovori o Njemačkoj između predstavnika Amerike, Engleske, Francuske i zemalja „Beneluksa“, koji su držani u Parizu, nastavljeni su sada u Londonu.

Kao iduće mjesto sastanka predviđen je

— Ovi Slovenci tvrde da se u Koruškoj ništa nije promijenilo i da je sve ostalo kao i za vrijeme Hitlera.
— Pa šta hoće, ni oni se nisu ništa promijenili!

Vašington, zatim Brisel, pa Amsterdam, i najzad Luksemburg. Ako se ukaže potreba, počće se ponovo od Pariza. Razgovori će se nastaviti sve dok ne bude prihvaćen angloamerički prijedlog.

SUVIŠNA BEZAZLENOST

Oko pet stotina britanskih građana tražilo je dozvolu da ovog ljeta posjete Jugoslaviju i Čehoslovačku kao turisti.

Vlada je ove molbe odbila, pošto su svi ovi građani izjavili da žele da putuju samo kao turisti.

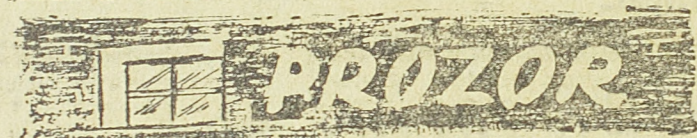
JAVNA TAJNA

Jedan član engleske vlade priznao je da je „Protokol M“ falsifikat. Ovo priznanje došlo je s malim zakašnjenjem, pošto je „Protokol M“ otkriven kao falsifikat još onog dana kada je objavljen.

Prestavnik vlade nije spomenuo Intelektualni servis, jer je i njegovo učešće u izradi ovoga plana odavno utvrđeno.

„JEŽEVA“ PRIČA

PROZOR se završio uzbuđljivim pozivom na aktivizaciju svih snaga, do posljednjeg atoma... Neka svako da od sebe i više nego što može, za opšte dobro, za sreću potomstva!

Mladi govornik, čije su se ruke kršile u svima zglavkovima i, takoreći, gimnastički dokumentovale cijelo izlaganje, sam je sebe uzbuđio u očekivanju odobravanja. A nesvjесni slušaoci, mjesto da padnu u vatru samoprijegora, mjere nadahnutoga kao nekoga ko je pao s tavana a nije slomio nogu. Neki se nesocijalno mršte, a ima podmuklih elemenata kojima su možda i smiješni današnji napori...

Dragomir Mikić, mladi komercijalista, sio je kao poliven pored reaktiviranog knjigovođe, staroga čika-Vlajka, koji se u odjeljenju ophodi opšteočinski. Prilikom komešanja između dva govora došapnuo mu je:

— A zar nisam dobro govorio?

— Dobro si govorio — potvrdi čika-Vlajko.

— Pa?..

Tek po završetku konferencije nastavljen je razgovor na ulici. Dragomir se trudio da bude samokritičan, ali i objektivan. Nije neskomno ako konstatuje da ima dobru dikciju, lijepo vezuje rečenice, a i držanje mu je govorničko, jer se još u gimnaziji isticao u diletantskoj družini. Vala, jasno izlaže svoje misli i, ako hoćemo, zanimljivo, ali oni se udvrenili pa kao da ga ne razumiju!

— Slušaj, mladiću, — predloži mu stari kolega — da pođemo onim sokakom, trebalo bi nešto da vidiš... Sigurno nisi nikada gledao konferenciju kroz prozor?

— Kako kroz prozor?

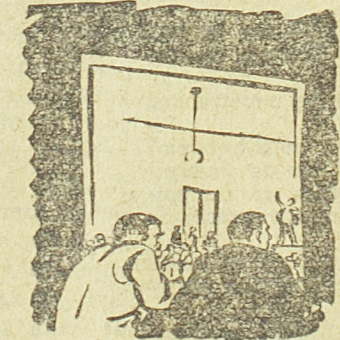
— Jednostavno: sala za sastanke je u prizemlju, a članovi podružnice ne nalaze za

shodno da bar hartiju stave na okna. I tako prolaznici mogu da učestvuju u njihovim vijećanjima.

— Znači, sve se čuje.

— Ništa se ne čuje, dupli prozori, ali se vidi.

— Šta se vidi?

— Vidjećeš.

Starac i mladić stigli su do zidina potamnjele kućerine i zauzeli busiju pored osvjetljenog prozora, iza koga se uveliko konferisalo. Osmotrihli su slušaoci i govornika, a Dragomir je odmah prislonio uvo da čuje šta govori mladić s razjapljenim čeljustima.

— Nije potrebno da prisluškujеш — upozoravao ga je vodič — lako se da prozrijeti o čemu govori. Gledaj njegovu mimiku...

Govornik je dizao obrve, kezio zube, crtao prstima po zadimljenom vazduhu neobične geometrijske figure.

— Baš je smiješan! — izustio je Dragomir.

— Zar ne, sada kaže: „Drugovi, treba da shvatimo da... Sva naša pregnuća... U prvom redu i prije svega, htio bih da napomenem da, ukoliko... Ja mislim, što se tiče... Najzad...“ Vidiš, zamrsio je rečenicu i sad hoće da se ispetlja, miče i ramenima, lomi prste, jasno je: muca... A oni tamo u daljim redovima spavaju...

— Strašno! — uzruja se Dragomir.

Idući govornik imao je šire pokrete, i uopšte, vidjelo se da je to govornik šireg zamaha. On je tako snažno stezao pesnice i boksterski gestikulirao da je izazivao vazдушna strujanja i, očigledno, remetio dremež srednjim redovima; trzali su se naizmjenično i svakako im je prva misao bila: kud baš potrefiše da sanjaju konferenciju! Govornik je krivio vrat, gužvao obraze, oblizivao se i dobijao zlostutan izraz (slutilo je to, prvenstveno, na glubljenje večere u menzi).

— Zar može čovjek tako da se zaboravi? — mrmrljao je Dragomir. — Ih, kad bi znao da ga posmatramo! Ali vidi se, nije bio glumac...

— Varaš se, — pobijao je stari — tako se glumilo prije Stanislavskog. Pazi ono zabacivanje glave... „Ljudi se vada i dižu i bune, samo se stoka zgrane kad je dignu... A zar meni može bimbaša naredivati? Kad ja ašikujem, neću da čaršija gleda!“ Pravi „Zulumčar“ Čorovićev — u obradi predratnog putujućeg pozorišta. Naravno: „Drugovi! Pred vama, pred nama stoje grandiozni zadaci! Neka svaki da od sebe i više nego što može, za opšte dobro, za sreću potomstva!“ Kladio bih se, ima finu dikciju, glas mu zvoni. „A sad, firauni, svirajte mi onu moju pjesmu: akaj spava, neka se probudi, ako j' budna, nek na penđer dođe! Tuš!“

Dragomir je ispod oka posmatrao staroga knjigovođu, da vidi, zar se to zbilja njemu potsmijeva. Ali on mu je skrenuo pažnju na slušaocе: čak i oni koji su se trzali na prvi „sevdah, golemi karasevdah, što raspinje, žeže i pali“,

sad su spokojno drijemali na „tuš“.

A onda je ustao jedan od prisutnih, koji, sudeći po otvaranju usta nije vikao — običan neglumčaki tip. Crte njegova lica bile su mirne, ruke disciplinovane, i kroz prozor je potsjećao na čovjeka koji govori kod svoje kuće o domaćim stvarima, pred najprišnjijima. I kao da je manuo čarobnim štapićem (a nije manuo ni rukom), začarani zamak se budi, san izgleda prijatan, pa čak se pretvara u zanimljivu javu: pa to i nije konferencija, nego radno savjetovanje!

— Prosta stvar, — kaže i-skusni tumač — riječ je o nečem što ih sve interesuje, što svi žele i što svi mogu, bez atomskih maltretiranja. O tome i tome... To i to... Tako i tako... Kod ovoga nema ni „napominjanja“ ni „ja mislim“, ni „prije svega“, ni „drugovi“ s uzvikom, akamol grandioznih karapregnuća. Ne potstiču se ti ljudi frazama — nego planom. Prosto i razgovijetno: Da ubrzamo proizvodnju, da pronađemo nove kapacitete, da prištedimo sirovine, da se oslobodimo birokratizma, da se bolje snabdijevamo, da organizujemo izlete i priredbe... Evo... Pa da ostavimo potomstvu i kako se uživa u rezultatima... Nego, mladiću, da požurimo kući: sutra naša ulica ide na Novi Beograd...

Idućeg sastanka, prije nego što je počeo da govori, Dragomir je nehotice pogledao u prozor. Soba je na spratu, nema zgrade prekoputa, ali — ti u sobi, prisutni... pa oni ga bolje vide nego da su na prozoru. Znači: to i to, tako i tako...

Mihailo STANKOVIĆ

— Kelner, donesi-der dvije porcije: malo sira i salame, supu, duveč, pečenje, štrudlu, špricer i novine.

— Kelner, samo dvije gorke!

TAINA KUĆE

KAO ZRELA dudinjka visila je pod tavanicom našeg odjeljenja tajna. Mogao si da je omirišes u vazduhu, da je ugledaš na licima uprave, da primijetiš u detektivskom otsjaju očiju našeg šefa dok zagleda nekog stranca. Ja sam bio novajlija u fabrici i sve mi to nije bilo baš mnogo jasno. Pokušao sam da odgonetnem čudnu atmosferu, zapitkivao drugove na poslu, pokušao da doznam kod uprave, ne sve uzalud. Tajna je ostala tajna.

I tada je došao iz druge fabrike majstor Toza, koji je odmah pokazao da poznaje fabrički život kao svoj mali prst. Brzo smo se sprijateljili i ja ga zamolih da mi odgonetne taj tajanstveni štimung u našem kolektivu. Stari vuk mi je povjerljivo namignuo: „Ovdje će da se ispili neki racionalizatori!“

Onda mi je ispričao kako je sve to išlo i u fabrici gdje je ra-

nije radio. Teče posao normalno, radnici ispunjavaju norme, zadaci se svršavaju na vrijeme, ali uprava očajava. Hukće direktor za svojim stolom, vajkaju se šefovi po odjeljenjima. Šta je, šta nedostaje? Eto, sve je dobro, ali kad bi još imali nekog racionalizatora ili novatora! Pa u kvartalnom izvještaju: „...plan ispunjen, kvalitet proizvodnje takav i takav, a povrh svega toga, objavio se kod nas i — On...“

I jednog dana se sazna da neki radnik nešto eksperimentiše. Direktor zablista od radosti, zagriji dotičnog i svečano izjavi: „Ti i niko drugi! Spasavaj čast naše fabrike!“

Onda se zatvori u svoju kancelariju i padnu mu na pamet istorijati svih pronalazaka. Sjeti se kako je pronalazač porcelana bio zatvoren u zamku svoga grofa cijelog života robijao i proizvodio

najčuvenu robu ove vrste. Sjeti se kako su venecijanski kneževi čuvali tajnu proizvodnje ogledala — zatvarajući svoje majstore u najskrivenu kulu. Sjetio se Bajerovog aspirina, čija je tajna bila sahranjena u najdubljim trezorima. Uvijek je to bila „tajna kuće“, pa i njegova fabrika mora da sačuva svoju tajnu.

I on ti lijepo okruži eksperimentatorovo odjeljenje bodljikavom žicom, postavi čuvare, preduze niz mjera predostrožnosti. Javnost samo obavijesti: „Imamo novatora.“ Pa i to objavljivanje najobazrivije je izvršeno: u izvještaju nadležnom ministarstvu napomenuto je da su nagradili tog i tog radnika zbog novatorstva.

Tako su otprilike tekle stvari i u našoj fabrici. Čuvali smo revnosno tajnu i bili ponosni što ćemo i mi moći da se jednom podičimo. Istina, ja sam ispaao neobazriv: izlanuo sam se pred nekim novinarom, jer mi je izgledalo da će možda biti korisno ako se trud našeg novatora objelodani. Novinar pojuri sa fotoreporterom. Uzmuvala se uprava. Ko se to usuđuje da zavlači nos u „tajnu naše kuće“? Nikakve pojedinosti ne smiju da se saznaju. A da li da se slika?! Tamao posla! Ta iz slike može druga fabrika da prozre o čemu se radi! Neka ga slikaju kod kuće kad pere noge, ili kad vodi djecu u šetnju.

Najzad je dudinjka sazrela i otkinula se. Počela da se razjašnjava tajna: sazvana svečana konferencija, proglašen je novator i nagrađen. I kao nama, pošto smo iz „kuće“, obazrivo je saopšteno u čemu je pronalazač.

Majstor Toza je najprije vrtio glavom, poslije se nasmijao i najzad saopštio da je taj isti pronalazak bio „tajna kuće“ i u njegovoj bivšoj fabrici. Pometnju je povećao i prisutni delegat Mjesnog vijeća, koji je takođe izjavio da se za taj pronalazak zna i u nekoj trećoj fabrici.

Meni je još uvijek ostalo kao tajna pitanje: kakvu korist donosi našoj proizvodnji „tajna kuće“? Ali je uprava ipak bila zadovoljna, jer je i ona imala svoga novatora — za idući kvartalni izvještaj.

MALI BOKICA PIŠE „JEŽU“

POBEMUNJENI

NAŠA MLEKARICA što tvrdi d ima mlade krave pa daju mleko ko kad se muze česma kaže je i mogu da čestitam praznik a baba kaže što da ne moš a ona kaže eto bila sam kod vaše komšike što ima sina od pet godina a ja kažem sretan praznik a ona kaže fala a dete pita a kaka je mama danas praznik a ona kaže drugi maj pa zar naopako nije objasnila detetu da je kristos usto iz groba a baba kaže more žena je zaposlena pa možda nema vremena d objašnjava a ova ti danasnja deca i ne veruju, eto ovome našem još pre tri godine bilo je smešno da se bog javio u vidu goluba a mlekarica se prekrsti i nali prekršteno mleko.

Na prošlom vučenju deda izvuko da preda narodu magaz u čika sima mlin pa su se zatvorili u trepezariju ko u magaz u i melju grdnje i psovke.

Bila nekidan tetka persa čika simina pa se žali babi što se njen kiča satire na novom beogradu, kaže mogli su ovaj stari da renoviraju a ne da prave nov a ujka jova namigno babi pa kaže neče se to ni zvati stari i novi beograd pa da se pravi zabuna a tetka persa kaže a nego kako a ujka jova kaže preko novog beograda spajaju se beograd i zemun u jednu varoš pa je rešeno da se sve zajedno zove bemun skraćeno beograd zemun, meni se naročito ne sviđa a nema smisla da zemun postane običan rejon, pa se sprema uredba a tetka persa sve poverovala i poče da se krsti i levom i desnom gospode bože i majko božija šta još nećemo dočekati, zar da budemo bemunci, pedeset godina živela sam ko beogradanka i treba d umrem ko bemunka, zemljo otvori se, e to bi trebalo javiti onoj državi čile d iznese pred društvo naroda jer je to evropski skandal, i pod turcima je mogo da se zove beograd a sad ni to ne daju, beogradske crni grade šta dočeka i tetka persa udara da kune gore nego kada kulinova šabac i ode bez kafe samo što pre d ispriča novost pa je obišla sve familije povezane čekanjem i stigla u savamalu kod čiča đure a tamo zatekla društvo i s vrata počela barveću bemunci i bemunke a oni kažu šta kažeš a ona kaže otsad ćete da živite bemunski a baba juca je pita šta je tebi perso pobogu a ona kaže nije šta je meni nego šta je njima što oče da nas pobemune da svi budemo pobemunjeni a oni kažu perso smiri se a ona kaže kako mogu da se smirim kad je ovo došo kraj i beograda i nas a oni kažu ama da nije neko preskazanje a ona kaže nije preskazanje neg uredba, bemun će život da nam skрати, i tako danas angrotrovcvi i firma špekulanti što i je obavestila tetka persa doživljuju poslednje dane starog beograda alj su svi već pobemunjeni naročito posle uskršenjeg izleta van starog beogradskog atara.

STRATEGIJA GRCKE VLADE

— Boje se, neko će pomisliti da smo slobodni, pa zvanično proglasili opsadno stanje.

ISTORIJA SE PONAVALJA

Početkom prošle godine grčka kvislinška vojska objavila je da počinje „veliku proljećnu ofanzivu, koja će do temelja uništiti pobunjenike“. Ova „velika ofanziva“ trajala je do polovine aprila mjeseca, kada je atinski ministar rata Stratos objavio da se obustavlja „zbog velikog snijega, koji ometa operacije“.

Povodom toga „Jež“ je donio jednu karikaturu u svom broju 408 od 26 aprila 1947 godine.

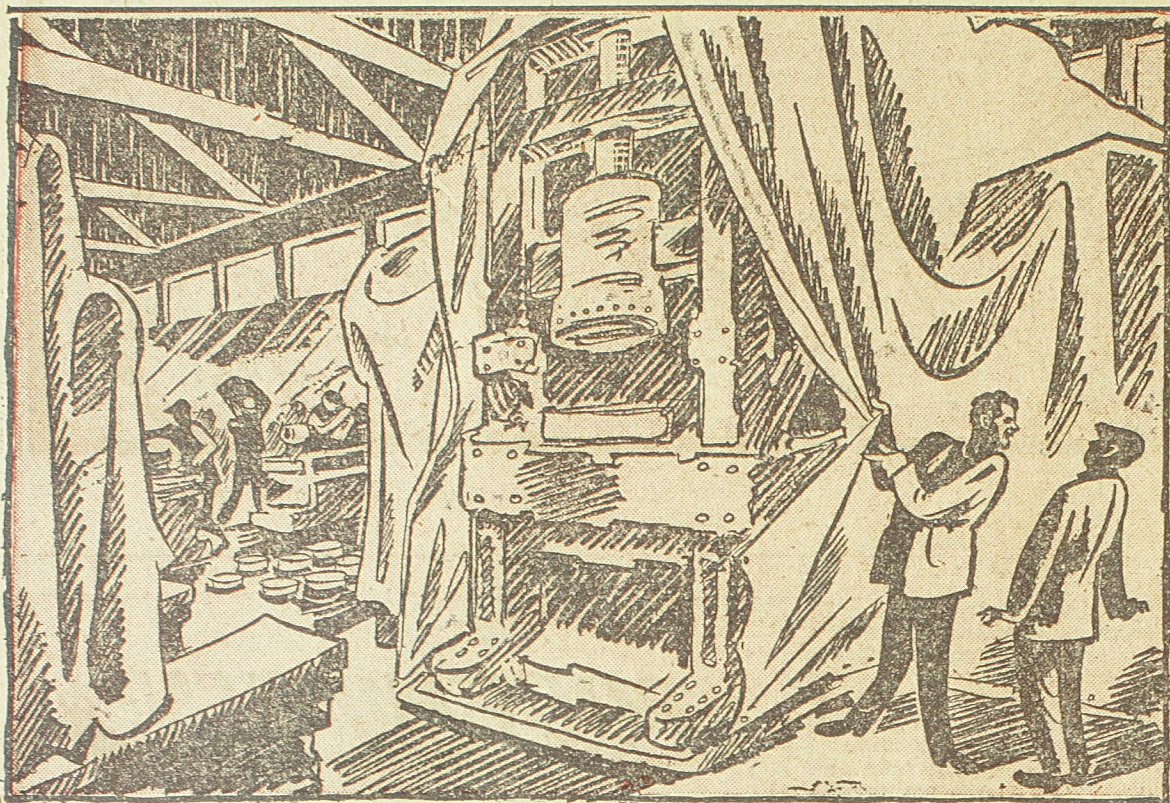
Početkom ove godine opet je objavljena „velika ofanziva, koja će definitivno likvidirati pobunjenike“. Ofanziva je trajala do prije neki dan, kada je saopšteno da se obustavlja „zbog sniježnih vejavica“.

Ništa se, dakle, nije promijenilo, pa nije potrebno ni „Jež“ da mijenja svoju karikaturu. Zbog toga donosimo istu onu koju smo objavili prije više od godinu dana.

MESNATI SAPUN

Da ne bi radnici u Kočarevu i dalje slagali neiskorišćene kupone za meso i masnoću, SNO Pančevo došao je na sretnu ideju i podijelio im na te kupone toalet-sapun. K'o veli: i sapun se pravi od masnoća, pa mu se nekako isto hvata. Izgleda da toalet-sapuna ima u Pančevu u izobilju, pa se radnici čude što se njima najprije dobro ne opere aparat za snabdijevanje, da bi mogao da funkcioniše kako treba.

KAPACITETI I „KAPACITETI“

— Ova mašina zamjenjuje trista radnika.
— Pa što je ne pustite u pogon?
— Zato što u preduzeću imamo svega osamdeset ljudi.

Gdje je pukovnik Laurens?

Za engleskog agenta pukovnika Laurensa priča se trista čuda. Kažu da je umirao nekoliko puta, pa opet oživljavao. Čas je bio beduin, čas budistički sveštenik, čas arapski kralj. Za njega se govorilo: „Gdje je Laurens — tamo je rat!“

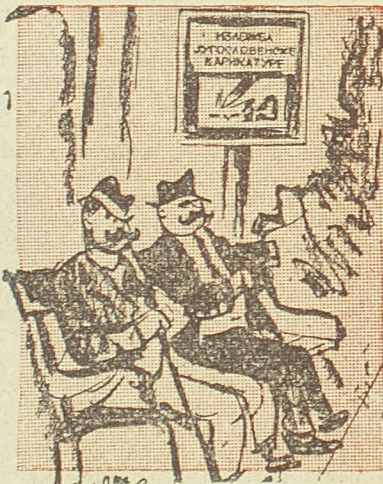
Ne znamo da li je pukovnik Laurens oživio poslije svoje posljednje stvarne smrti, ali sudeći po događajima na bliskom istoku, on je opet ustao iz mrtvih i nalazi se u Palestini. Jer — tamo je rat.

Ovoga puta Laurens se ne zove Laurens, nego Blaj-paša, i avanzovao je od pukovnika za generala. Najzad, možda Laurens nema nikakve veze s Blaj-pašom. Možda je Laurens nepovratno mrtav. U tom slučaju dovoljno je što postoji general Blaj, jer za jedan rat, kao što vidimo dovoljan je i on. To je neosporno, kao što je neosporno da su Arapi u svom ratnom pohodu prešli granice Palestine pod vođstvom tog istog Blaja, koji nije ni Laurens, ni paša, ni Arabljanin, nego engleski general, stručnjak za Bliski Istok.

Inače, biti stručnjak za Bliski Istok nije lako, jer tamo teče nafta. Da stvar bude komplikovanija, pored engleske „Anglo-arabian oil ko.“ pojavili su se i američki „Standard oil“. Amerikanci

su istakli parolu: „Bliski istok je Blizak Englezima, ali je nama Najbliži.“ Usto treba imati na umu da je 15 maj datum određen za povlačenje engleskih trupa iz Palestine. Da, oni bi se povukli, ali šta da rade s naftovodima? Kuku, ako ih dograbi „Standard oil“.

MODELI NA KALEMEGDANU

— Gdje si? Ne dolaziš već nekoliko dana,
— Ama, otkako ovuda krstare karikaturisti, stra' me 'vata..

Tako se sada mirne duše može reći: „Gdje je general Blaj, tamo je rat!“ Jer Blaj je sjeo i izračunao da je mnogo jeftinije voditi jedan rat nego izgubiti petrolejske izvore i naftovode. Pogotovu ako rat vode Arapi protiv Jevreja i obratno. U svakom slučaju engleska carevina se može umiješati „radi čuvanja sopstvene imovine i obezbjeđenja života svojih podanika“. Možda će se tako i 15 maj neopaženo provući.

Ustvari rat već bjesni. Bilo je i zarobljenika. Prvi izvještaji javljaju da su Jevreji zarobili nekoliko njemačkih oficira i jednog generala, koji su privremeno bili u engleskom zarobljeništvu, a sada se pojavili kao arapski borci. Najzad, što se ne mogu Hitlerovi oficiri boriti kao Arapi, kada jedan engleski general može da bude paša? Osim toga ima i nekih vijesti da arapski „Spitfajeri“ bombarduju arapskim raketnim bombama jevrejska naselja.

S druge strane, u Americi se hitno osnivaju odbori za pomoć Jevrejima.

Kao što se vidi, vijesti su vrlo oskudne. Po svemu sudeći izgleda da Arapi ne ratuju protiv Jevreja ni Jevreji protiv Arapa. Zbog toga se s interesovanjem očekuje kraj borbi — da se vidi da li je pobijedio „Anglo-arabian“ ili „Standard oil“.

A. P.

Direktorski benzin

RUKOVODILAC našeg preduzeća, drug Perić, lijevo je podijelio spoljne poslove u dvije grupe: brzovozni i sporovozni. Samo ime kaže kako treba obaviti ono što je brzovozno, a kako se ponašati kad je stvar sporovozne prirode. Ali otkako je nastala štednja, pa i štednja benzina, propade ta klasifikacija.

— Brzovozan posao, hitno mora da se svrši — kaže službenik.
— Ne dam kola! — dočekuje drug Perić. — Potkuj opanke, pa zapucaj. Ko lakše ide brže stiže. Šta ti ja mogu — štednja, najstroža štednja benzina..

I tako ljudi zapucaju. Malo tramvaj, malo pješice, potrči ovamo, stigni onamo.. Za manji prtljag podmetnu se leđa, za veće uzmu kolica, a i taljige su tu. Ma da nije išlo baš najlakše, brzo se i na to naviklo.

Ali jednog dana saopšti šef produkcije da ne može materijal da se preveze — nema benzina za kamione.

— Tako, dakle! — uzruja se rukovodilac. — A ne rekoh li ja da se šteti gorivo? I dođavola, gdje je benzin?! Šofere ovamo! Naloge za vožnju hoću da vidim!

Dođoše šoferi, njih petorica, sravnije se nalozi, ali nikako da se utvrdi otkud manjak benzina. I tek neko dobaci:

— Da pozovemo i Luku. On, istina, vozi vaša luksuzna kola..

— Pazi ti dovrtljivca! — obrenu se drug Perić. — Sad vam

je Luka kriv! Hajte i kako god znate stvarajte benzin. Inače odo smo svi pod led.

Pritisle teške brige druga Perića; podbočio je glavu objema rukama, pa ga tako i podne za teče. Na vratima se pojavi Luka.

— Druže direktore, hoćete li na ručak?

— Šta, zar još ima benzina?

— upita direktor s nevjericom.
— Pa ima još nešto malo od onog što ste odredili za putnička kola — odgovori šofer.

— A gdje, pobogu, utroši toliko gorivo?

— Pa računajte i sami.. Svakog dana vozim vašu ženu na pijacu, dvaput dnevno vas od kuće do kancelarije i natrag. Ovog mjeseca vozio sam i vašu taju kad je išla za Kragujevac i Banat po namirnice, pa onda vožnje do pozorišta, kina, na Avalu.. Pa onda..

— Dosta! — huknu direktor.

— Možeš da ideš kući, ne trebaju mi danas kola. Hoću malo da se prošetam..

B. V.

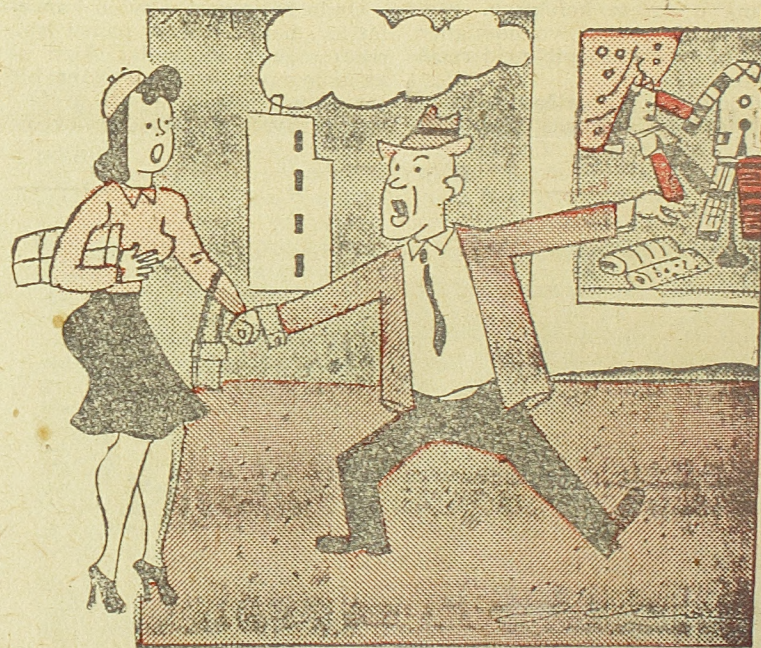
BEZ ZIMSKOG SNA

Tražile su opet laste gnijezda ispod starog krova, = al' se često zaprepaste, jer naselja nađu nova.

DOBRA LOVINA

Gdje „Brodospas“ spusti kuke — pecaroške tajne zna — na udici, mjesto štuke, brod se neki koprcu.

Konfekcija za cirkus

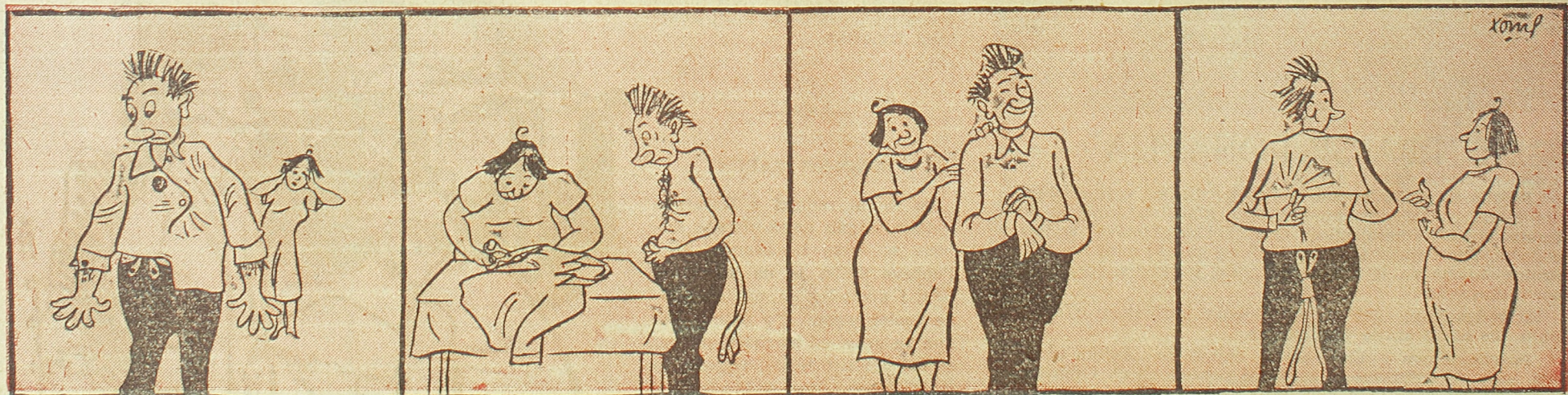

— Treba da šijemo kostime za klovnove.

— Zašto mi da šijemo? Fabrika „Progres“ pravi fina radnička odijela sa raznobojnim rukavima i nogavicama.

A. P.

KRATKO MI GA SKROJI, NANE...

Gotova košulja

Malo prekranje

Ono što se vidi

...i ono što se ne vidi